

Bontom a polcokat a pincében Viszem anyámat
Kivizsgálásra Bontom a polcokat szedem szét
Őket elputrikásodtak mondja Öcsém az évek alatt
A boroskorsók alatt a sok Kiloccsanó kifutó
Bor víz a párás pince a könnyező Fagomba satöbbi
Következtében Viszem anyámat kivizsgálásra Van
Valami a veséjében ami Féléve mintha növekedésnek
Indult volna egyedül él a szülői Házban az utóbbi
Negyedszázad alatt Apját anyját férjét három
Sógorát anyósát és két öccsét eltemette Anyósát
Anyját hónapokon át ápolta forgatta Mosdatta
Pelenkázta bontom A polcokat szedem szét Megette
A gomba a pára a pince Rossz levegője roppannak
Recsegnek a deszkák a lábak A tartólécek száll a
Gombaspóra mindenre korsókra kőre Téglára fára
Omlanak esnek szét a deszkák Mindenre el
Van készülve azt mondja A legrosszabbra is
Testvérei még ennyi időt sem kaptak az élettől Mint
Amennyit ő Élt jöjjön aminek jönnie kell Vallásos
Ember templomba Járó Ha eljött az idő hát
Eljött az idő bontom a polcokat pereg A
Könnyem hull A deszkákra hull a földre a pince
Földjére Bontom török Minden Szakad porrá Lesz
Viszem Anyámat ott megyünk el az Autóval ahol
Gyerekkoromban Annyiszor velük A központi
Park előtt majd a *Víccesek* épülete mellett
Ahogy apám nevezte az Ideggyógyászatot az ő
Egykori elvonókúrás menedékhelyét Majd a természet
Egykori épülete aztán a valamikori Gyermekkorház
Következik fent majdnem a domb Tetején a Kolcza-
Kert Ahová a felülvizsgálatok Után be-betértünk
Apámmal Flekken sör üdítő ahány sört ivott Annyi
Hűsítőt kérhettem én is Bontom a Polcokat hull a
Könnyem a földre a Deszkákra Harmincvahalány
Éve ők hoztak-vittek Most én Hozom anyámat

Hoznám apámat Is de ő húsz évvel ezelőtt úgy
Döntött Hogy ne Kelljen hordoznia többet őt senkinek
Sem nagy Műanyag edényt hoznak benne Egy
Liternyi Folyadékkal hogy azt lassan Ötven perc
Alatt Be kell kortyolgatnia Ismerősök harmincas-
Negyvenes-ötvenes „gyermekek” A hatvanas-
Hetvenes apukákkal anyukákkal Apósokkal
Anyósokkal semmi önsajnálát Semmi parázás
Kínosan igyekszünk is elkerülni Az olyan
Témákat Behívják tudom hogy mit csinálnak
Vele felfektetik intravénásan Benyomnak
Még négy deci kontrasztanyagot Majd betaszítják
Egy kemencébe vagy kétszer-háromszor Láttam már
Akkor az arcát azt a kétségbeesett Riadalmat rajta
Olvasni szeretnék de a Betűk járkalni Kezdenek
A szemem előtt mint a hangyák Bontom a
Polcokat de a deszkák elkezdenek Ugrálni
Mozogni előttem hull a könnyem Nem látok
Másfél óra múlva lesz meg az Eredmény
Addig elmegyünk járkalunk Azokon a
Helyeken ahol harmincvalahány évvel Ezelőtt
A szépséges fiatalasszonnyal Akinek csak
Néhány tisztája van most és azért Imádkozik
Hogy tisztítsa meg a veséjét a Fennvaló és
Adjon újabb haladékot még neki – ha tud
Bontom szedem szét verem Szét
Töröm apró darabokra a Polcokat
Bontom verem szét Hull a könnyem alá...

A piac mellett, a lakástól, a munkahelytől köpésnyire, onnan már vakon, háttal, hason kúszva is hazatalál az ember; kilincse fényes, mint a bordélyházaké, ajtajának sarka nem csikorog, levegője ózon, hangulata isteni...

Barátságos helyiség, barátságos asztalokkal, barátságos színekkel és barátságos arcokkal meg emberekkel; a barátságos radiátor csövein barátságos művirágok lógnak, a padlón parkett-mintás linóleum, fent kubista álmennyezet, neonfény, nejlonfüggönyök.

Itt mindig naprakész lehet az ember; tájékozódhatsz a napi árfolyamokról, az arany, az ezüst, a ló, a tehén, a szilvórium, a részvények, a szekondhend nyugati autók, a dekódolt mobilok, a pityóka, a húsvéti bárány áráról,

hogy mennyi a disznó élősúlyban, mennyi a tiszta hús kilója, mennyibe kerül a szántás-vetés hektárja, forrik-e már az idei bor, s hogy mi a legújabb politikai meg gazdasági helyzet...

Olcsón „eredeti” Solingen késkészletet, vagy arannyal futtatott eszcájgot vehetsz, öt pár zoknit tíz lejért, bakancsot húszért, s ha túl makacs vagy és kitaró, ugyanazt akár hétért is.

Vásárolhatsz aranygyűrűt, karórát, friss sajtót; hátat fordíthatsz addigi vallásodnak, áttérhetsz a jóságos bácsika meg nénike hitére; vehetsz bicskát, eladhatod a bőrkabátod, a késed, a távcsövedet, a fényképezőgépedet.

Olcsón kaphatsz hófehér csipkés török melltartót (színest, csíkos, bohókást, testszínűt stb.), bézs nejlonharisnyát, tobzódó, romantikus vagy könnyű sportos hálóruhát, fehérneműt, bájos hálóinget, alkudhatsz slipre, füreléző ébresztőórára,

diplomata-táskás eszcájkészletre, báránybőr sapkára, fokhagymakoszorúra, ércüstre, fakanalakra, vállfákra, igazi népművészeti tárgyakra, de még drágakövekre is (holdkő, borostyán, gyöngyház, zaffír, gránát), s már holnap reggel fél kilencre ott lesz bármelyikből egy fél tucat.

Koszos, szürkésbarna recepteket mutogatva érkeznek, gyógyszerre, kenyérre kell, a gyerekeknek, egy új templom építésére; zugárusok, hittértők, pénzváltók, saját zsebre koldulók, bedolgozók, kicsavart végtagú nyomorékok, helyiek és importok (ókirályságiak, Pruton túliak), rokkantnyugdíjasok, alsónemű-árusok, zárjel nélküli cigarettát kínáló, munkások, huszadrangú külvárosi ügynökök térnek be röpké levegővételre, egy-egy féldecire, pofa sörre, vagy csak úgy, tájékozódni.

Nem lájbitépő, nem köpködő, nem sapkabélés-szagató, ide nem kell báli ruha, nem kell szmoking, ez nem virtuális randevú, találkahely, hanem a való világ, maga a hőttcsupasz valóság, a zajló élet, hangyaboly egy jó meleg mocsár közepén, ahol könnyíthet a lelkén meg a pénztárcáján bárki; egy pohár alján a múltba révedhet, fél deciért megtudhatja tenyeréből a jövőt, mielőtt elkérné a bárostól a vécékulcsot.

